

پیام سمینار سراسری درباره کشتار زندانیان سیاسی در ایران (کلن، آلمان)

به مناسبت برگزاری جشنواره کانون نویسندگان ایران (هامبورگ، آلمان)

با درود به هزاران لاله سرخی که واژه سترگ آزادی و رهائی از ستم طبقاتی واپسین پیامشان بود. و با سلام و درود به شما حضار گرامی.

در این برهه حساس که هر صدای حق‌طلبی را در گلو خفه می‌کنند و جز قل و زنجیر و تخت و تازیانه و کشتار ارمغان دیگری برای مردم ایران نیاورده‌اند، سانسور، و فشار برای خود سانسوری با استفاده از اهرم‌های قدرت، در کنار پوشش گسترده تبلیغاتی و استفاده از رسانه‌های جمعی شرایط را فقط برای خادمان، چاپلوسان و جیره‌خواران حاکم فراهم نموده و هر قلمی که بر خلاف میلشان نگارشی داشته باشد، اگر مورد تهدید، تعقیب و آزار قرار نگیرد، چنان در چنبره پیچ و خم اداری و ممیزی اسیر می‌گردد که نگارنده را از حیز انتفاع ساقط می‌سازد.

باری، با تمام تلاش‌های شبانه روزی و گسترده رژیم، هم‌چنان خیل عظیمی از نویسندگان تن به خفت و خواری نداده و پیگیرانه در جهت احقاق حقوق خود تلاش می‌کنند.

تجربه بیش از ۲۷ سال حکومت سرکوب و اختناق در ایران نشان داده است که این رژیم بی‌کم و کاست فقط در جهت حفظ منافع طبقاتی خود حرکت می‌کند و هر روزه خدعه‌ها و نیرنگ‌های مکرری را برای بقای خود علم می‌سازد. وقتی ایران از طرف جهانیان به عنوان بزرگ‌ترین زندان روزنامه‌نگاران و خامنه‌ای به عنوان یکی از دشمنان اصلی آزادی شناخته شده است، این خود نشان دهنده اوج ترور فکری و ذهنی انسان‌ها در ایران است.

زندانیان سیاسی بازمانده از کشتارهای سراسری دهه ۶۰، شهدان زنده‌ای هستند تا به جهانیان نشان دهند که اینان دشمن آزادی، اندیشه و برابری اجتماعی و طبقاتی هستند، به کلامی روشن‌تر، رژیم جمهوری اسلامی دشمن بشریت است.

تقارن سمینار سراسری زندانیان سیاسی و برگزاری جشنواره کانون نویسندگان در تبعید، نقطه عطفی می‌تواند باشد برای مقابله با سرمایه‌داران اسلامی ایران که در پیوند با جهان سرمایه، در حال چپاول اقشار مختلف مردم ایران هستند. نقطه عطفی که ما را برای مبارزه برعلیه سانسور، اختناق، سرکوب و زندان یاری می‌کند و خواست مشترکی که ما را برای رهایی انسان و اندیشه‌های انسانی از رژیمی که با تولید و بازتولید مداوم شرایطی غیرانسانی برعلیه همه ما مشغول است، همراهی می‌کند.

ما برگزارکنندگان سمینار سراسری زندانیان سیاسی ایران، ضمن ارج نهادن به تلاش شما عزیزان برای برپائی جشنواره کانون نویسندگان، اعتقاد داریم که این دو رخداد هم‌زمان، دو تریبون وسیعی هستند، که می‌توانند جنایات رژیم جمهوری اسلامی را در حوزه‌های زندگی فرهنگی، اجتماعی و سیاسی برملا کنند و هم زمان صدای رسائی برای دفاع از آزادی بیان و اندیشه، و تلاش برای آزادی زندانیان سیاسی باشند. به راستی در تاریخ معاصر ایران، تفکیک نویسندگان و هنرمندان دگراندیش با زندانی سیاسی، بسیار مشکل است. بسیاری از نویسندگان، هم‌بندیان ما بوده‌اند؛ و در شکنجه‌گاه‌ها "درد اهل قلم"، درد ما بود.

ما با اعتقاد بر این که تمامی ارکان این رژیم در حفظ و بقای آن نقش و تلاش ویژه‌ای ایفا می‌کنند و هیچ جناحی بر جناح دیگر ارجحیت ندارد. سه راه را برای نجات از چنگال این جانین سرمایه پیش روی خود و مردم ایران می‌بینیم: سرنگونی، سرنگونی و باز هم سرنگونی.

در پایان، جای آن دارد که از جانفشانان و روده‌های پرخروش اندیشه و هنر که در زندان‌های ایران به جوخه اعدام سپرده شده‌اند و یا آنانی که در قتل‌های زنجیره‌ای بی‌رحمانه توسط دستگاه امنیتی رژیم جمهوری اسلامی به قتل رسیده‌اند یاد کنیم و تلاشی فزون‌تر را برای آزادی کلیه زندانیان سیاسی که بسیاری از آنان نویسندگان، هنرمندان و خبرنگاران هستند، درخواست کنیم.

با درودهای بسیار

کمیته برگزار کننده سمینار سراسری درباره کشتار زندانیان سیاسی در ایران